

Съ своитѣ черни очички тя понѣкога хвърля погледи и къмъ прозореца, но, изплашена отъ своята смѣлость, веднага подхвърква на нѣкое близко дърво и побѣдоносно почва да чурулика: „Пинъ-пинъ, тара-рахъ!“

Наоколо е влажно. Улицитѣ сж кални. Стрѣхитѣ се окапватъ отъ дъжда. А дъждовничката не иска и да знае. Нейната главица е покрита съ черна шапчица. Шийката ѝ е нагиздена съ жълтеникави перца, а коремчето — съ бѣли. Крилицата и опашчицата ѝ сж черни, напъстрени съ бѣли петна. . .

Дъждовничката не се бои ни отъ студъ, ни отъ гладъ: — тѣлото ѝ е запазено въ топълъ пухъ; а храна всѣкога се намира. . . Дъждовничката яде всичко, каквото ѝ попадне: и насѣкоми, и зрънца. . .

Зимѣ тя се крие изъ сламитѣ на топло. А лѣтѣ, — както въ хубаво, тѣй въ дъждовно врѣме, дъждовничката постоянно, винаги весело си пѣе: „Пинъ-пинъ, тара-рахъ!“ Тя сѣкашъ говори: „Пинъ-пинъ, тара-рахъ; отъ дъжда не ме е страхъ!“ Затова я и наричатъ — весела птичка-дъждовничка. . .

Г. Зеленогоровъ.

